

Poligraful pentru spirite

24 februarie 2005

Gili Cârstea

În biserica noastră modernă, deosebirea dintre spiritul lui Hristos și spiritul lui Satana s-a estompat foarte mult, iar cauzele nu sunt chiar misterioase. Insistența că Dumnezeu poate călca legile neprihănirii deoarece o face dintr-un motiv sfânt, eșecul de a înțelege că Dumnezeu operează după principii clare și declarate public, au produs un concept în care răul este bine, și binele este rău, dacă așa spune Dumnezeu; căile Lui sunt insondabile, și nu este cazul să ne agităm inutil în legătură cu caracterul Lui, care este sfânt orice ar face.

Exact acest mod de gândire a produs veșnica alunecare a poporului ales de la căile neprihănirii către închinarea la Baal. Prin susținerea că folosirea violenței împotriva nesupunerii omenești este justificată, s-a deschis ușa în fața uriașului val al păgânismului. Israel a ajuns atât de departe, încât a socotit necesar să aducă lui Dumnezeu jertfe omenești pentru a obține iertarea sau favoarea Lui. Cum se face că Israel s-a lăsat amăgit de religia amoniților, adorându-l pe Moloh dar rostind numele lui Iehova, deși Dumnezeu spune că nici măcar nu-l trecuse prin gând că s-ar putea ajunge aici? Nu-l trecuse prin gând deoarece El dăduse lui Israel o descriere completă a caracterului Său, în LEGE, care ar fi trebuit să fie o protecție sigură împotriva unor asemenea practici barbare.

Grupul ucenicilor lui Hristos este un eșantion perfect pentru testul credinței populare din timpul lor, dar care aruncă multă lumină asupra credinței bisericii rămășiței. Cererea lor de a face să cadă foc din cer peste satul samaritean care le-a refuzat găzduirea venea din credința pervertită a adorării lui Moloh, în care împotrivirea față de dorința zeului era aspru pedepsită. Pedepsită cu foc. Ei socoteau că cer un lucru legitim, conform cu voința divină și susținut cu Scriptura. Existau nenumărate precedente care impuneau o asemenea măsură severă, iar ei se bucurau să participe cu astfel de inițiative la îndreptarea reputației știrbite a Domnului lor. Pentru ei era o autentică râvnă pentru dreptate, în cea mai sfântă curăție de inimă.

Cum se face că inițiativa lor a fost refuzată atât de categoric? Pe ce bază îi muștra Hristos că ei sunt însuflețiți de alt spirit decât cel autentic? Cum se poate face diferența între spiritul lui Dumnezeu și spiritul lui Satana? Există un test sigur prin care se diferențiază

caracterele? Se supune Dumnezeu acestui test, ca astfel să poată avea noimă chemarea pe care ne-o face cu disperare de a-L cunoaște?

Dacă albul e negru și negrul e alb din rațiuni divine, ce sens mai are cunoașterea caracterului lui Dumnezeu și aprecierea neprihănirii lui Hristos? Pe baza cărei grile de evaluare a condamnat Mântuitorul pe ucenici că sunt mânați de spiritul lui Satana?

Comentând episodul cu focul din cer, sora White ne oferă testul sigur al diferențierii spiritelor:

“Misiunea lui Hristos nu este aceea de a-i constrânge pe oameni să-L primească. Numai Satana și oamenii stăpâniți de duhul lui caută să forțeze conștiința. Sub pretenția râvnei pentru dreptate, oamenii asociați cu îngerii răi aduc suferință asupra semenilor lor pentru a-i converti la ideile lor religioase; dar Hristos se arată totdeauna plin de îndurare, căutând să câștige inimile oamenilor prin descoperirea dragostei Sale...”

Nu poate exista dovadă mai clară că avem spiritul lui Satana decât dispoziția de a răni și distruge pe aceia care nu apreciază lucrarea noastră sau acționează contrar ideilor noastre” (DA 487).

“Nu poate exista dovadă mai clară,” deci nu poate exista test mai sigur pentru deosebirea spiritelor, decât testul constrângerii religioase. Când, direct sau indirect, se folosesc tehnici de forțare a conștiinței, avem de-a face cu profeții lui Baal. Atunci când convertirea la “idei religioase corecte” se face folosind amenințări mascate, cum este cea a focului lui Dumnezeu, avem de-a face cu adorarea zeilor amoniți. Când Îl prezentăm pe Dumnezeu nimicind omenirea pe calea dezastrelor “naturale,” ne dovedim închinătorii marelui Arhitect, ce urmărește depopularea planetei de dragul unei minorități valoroase, unei rase pure, care să nu mai pericliteze sănătatea planetei.

Dacă “numai Satana și oamenii stăpâniți de duhul lui” caută să forțeze conștiința, de ce ne vine atât de greu să credem – și să spunem lumii – că nu Dumnezeu este la originea dezastrelor care au lovit, lovesc și vor continua să lovească omenirea?

Dacă Dumnezeu “rănește și distruge” pe copiii Săi rebeli, atunci credința noastră despre marea controversă este cea mai mare nebunie, cea mai aberantă variantă a evenimentelor finale, căci Satana și îngerii lui puteau fi nimiciți la cruce, fiind evitate două milenii de cumplite măceluri inutile.